

GLOSES

XVIII

Santa Llúcia, la popular màrtir de Siracusa, és — cada any per la seva Diada— dinga i solemnement honrada per les agraciades jovenetes de l'art de l'agulla.

Mireu si no; Ofici amb orquestra a llaor seu, berenada camperola a profit de qui té la sort de poguer-ho fer, i després, concerts i balls perquè en disfruti tothom.

I tot molt ben organitzat, sense mancar-hi cap detall, sense que desdiguí res. I és que les noies, en totes aquelles coses que elles patrocinen, saben fer-se agradables, simpàtiques, elogiabls. Saben, allò que se'n diu, «fer política d'atracció».

Naturalment que tot va encaminat pel galan dels seus somnis, sinó és dels seus amors.

I no en tenen prou de brindar-los-hi una festa que sempre deixa bells records; no sols els fan ofrena d'un present que encara que s'esfumi deixa dolç regust en la boca; no sols els dediquen l'amabilitat d'unes mirades i promeses en somriures, sinó que fins el Glosador sap d'una —bonica i gentil— que va implorar de la Santa Patrona la gràcia de les seves bondats per què conservi la vista del jovincel en qnins esguards negres i feridors ella cada dia s'hi emmiralla...

MÁRIUS

Mosàic Mundial

«La Veu de Sabadell»

A Sabadell surt cada vespre un diari que porta el sonor nom de «La Veu de Sabadell» el qual a més de la informació general telegràfica i de redacció, es veu que es dedica a retallar ço publicat en altres periòdics.

Així ho demostra en el nombre del 9 del present indicant sota el títol de «Biblioteques per cecs» el *Mosàic* que en el número del 30 del passat Octubre publicàvem amb el subtítol de «Biblioteques».

No es deté «La Veu» en modificar qualche paragraf de l'escrit ni menys en tergiversar-ho per a donar-li l'engany i confusió necessària a lo que es pot fer passar per original; ho insereix tal i com va sortir de la impremta de nostre MONTSENY inclòs amb l'erra-

da material de fer allargar a 17,000 exemplars (essent tan sols 1,700 els que jo vaig posar) i crec són els que hi ha existents a Londres escrits amb caràcters *Braille*.

Jo sempre veuré gustós que els confreres publiquin ço que de ma humil ploma en surti. Es un honor veure reproduïda qualche cosa nostra en una publicació superior en la majoria de conceptes a la humil que nosaltres escribim.

Lo que no em plau, i en protesto amb energia, és que no facin figurar almenys la procedència de ço copiat, atribuint-se una cosa que ha sortit de mans d'un altre.

Totes les propietats són discutibles examinant-les des del punt de vista de dret natural. La intel·lectual, a mon juí, és absolutament pròpia de l'autor.

I tingui present «La Veu» que per aquest camí pot trobar-se algún dia que la deixin enregollada per tota la vida.

Els Pessebristes

Un pessebre que per molts té l'alicent de la tradició, o el respecte a la lliure interpretació de la litúrgica casolana; que és un bell encant per als infants i una noble distracció per a els majors, té per mi el dolç record nostàlgic de ditxosos temps que no han de tornar

Jo soc per tant un gran amic d'aqueixà ingènua interpretació del naixement del Messies. m'encanta veure la cova feta de *pelegrí* i plena de palla servant a dintre les clàssiques figures bíbliques amb les indispensables vaca i mula. Em plau veure la vegetació de molça, els camins de sorra, les casetes de cartró, els rius i estanys de paper de plata, les muntanyes de suru i la farina escampada per semblar neu. Tot això respira ingenuïtat, frescor, tradició, al·legria...

Mes tingueu compte en no sacrificar a gratient la propietat que deu haver-hi en tota cosa ben feta. Fer un pessebre bonic no vol pas dir atapeir-lo de figures de mal gust o falsejades. Val més poques, ben plaçades i encertades.

Vull dir que deu cuidar-se de no posar, per exemple, una parella de civils guardant els camins, ni *urbanos* a la porta del naixement, ni senyors llegint el diari, ni caçadors amb escòpeta, ni llauradors amb rella de ferro, ni molins de vent, para-llams o pous amb corrioles. En aquells temps no tenien ni civils que els guardessin, ni municipals que els *destorbesin*, ni caçaven més que amb llaç o al vol; sols llauraven amb relles de fusta, el mestre Luna no havia fet